

Sygn. akt III KZ 70/15

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

w sprawie **Ł. B.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 13 listopada 2015 r.

zażalenia adw. J. K. (obrońcy skazanego)

na zarządzenie Przewodniczącej Wydziału II Karnego Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 15 września 2015 r., sygn. akt II Ka 328/15

odmawiające przyjęcia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku tego Sądu z dnia 12 sierpnia 2015 r.

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

zmienić zaskarżone zarządzenie i przyjąć wniosek.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem Przewodniczącej Wydziału II Karnego Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 6 lipca 2015 r. Adwokat J.K. został ustanowiony obrońcą z urzędu dla oskarżonego Ł. B. w postępowaniu odwoławczym.

W dniu 12 sierpnia 2015 r. nastąpiło ogłoszenie wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach w sprawie o sygn. akt II Ka 328/15 dotyczącego Ł.B. Skazany, pozbawiony wolności, nie był obecny na ogłoszeniu tego wyroku, natomiast w rozprawie odwoławczej i ogłoszeniu wyroku uczestniczyła w jego imieniu adwokat J.K. z substytucji adwokata J.K.. Pomimo utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 22 kwietnia 2015 r., sygn. akt II K 251/13 apelacja obrońcy oskarżonego nie została uznana za oczywiście bezzasadną i

uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 12 sierpnia 2015 r., sygn. akt II Ka 328/15 zostało sporządzone z urzędu.

Wnioskiem złożonym do Sądu Okręgowego w Siedlcach w dniu 14 sierpnia 2015 r. adw. J. K. wystąpił o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia tego wyroku.

Zarządzeniem z dnia 18 sierpnia 2015 r. adw. J. K. został zobowiązany do złożenia upoważnienia do obrony w postępowaniu kasacyjnym w terminie 7 dni pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku.

Wobec niezastosowania się do tego zarządzenia, Przewodnicząca Wydziału II Karnego Sądu Okręgowego w Siedlcach kolejnym zarządzeniem z dnia 15 września 2015 r. odmówiła skarżącemu się przyjęcia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku tego Sądu z dnia 12 sierpnia 2015 r.

Powyższe zarządzenie zostało w ustawowym terminie zaskarżone przez adwokata J. K., który wskazał, że wyrażone w nim stanowisko spowodowało, że oskarżony, któremu wyznaczono obrońcę z urzędu, został tej obrony pozbawiany po ogłoszeniu wyroku sądu II instancji. Zdaniem skarżącego, siedmiodniowy termin do wystąpienia z wnioskiem o uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego stwarza skazanemu istotne trudności w podejmowaniu właściwych czynności procesowych, w szczególności gdy jest on nieobecny na ogłoszeniu wyroku z powodu pozbawienia wolności.

Skarżący się wniósł o zmianę zaskarżonego zarządzenia i przyjęcie wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest zasadne. Wyznaczenie obrońcy z urzędu uprawnia go do działania w całym postępowaniu, nie wyłączając czynności po uprawomocnieniu się orzeczenia, jeżeli nie zawiera ograniczeń (art. 84 § 1 k.p.k.). Wprawdzie, jeżeli oskarżony pozbawiony wolności miał w postępowaniu apelacyjnym wyznaczonego obrońcę z urzędu, to z chwilą wydania wyroku obrońca ten nie ma już obowiązku podejmowania dalszych czynności procesowych (art. 84 § 2 k.p.k.), jednak prawomocne zakończenie postępowania nie pozbawia obrońcy z urzędu uprawnień do podejmowania w imieniu skazanego dalszych czynności procesowych, w tym także zmierzających do złożenia kasacji.

Chybione jest zatem stanowisko wyrażone w zaskarżonym zarządzeniu, że z momentem uprawomocnienia się wyroku obrońca z urzędu przestaje być osobą uprawnioną do podejmowania dalszych czynności na rzecz skazanego, a wobec braku pełnomocnictwa udzielonego obrońcy, ten ostatni nie reprezentuje skazanego ani z urzędu, ani z wyboru. Wniosek taki w żadnej mierze nie płynie z przytoczonego w zarządzeniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2011 r., III KZ 74/11 (Lex nr 1055036), gdzie przecież wskazano, że „obrońca z urzędu może wprawdzie działać w całym postępowaniu, **nie wyłączając czynności po uprawomocnieniu się orzeczenia**, jednak wówczas jest to wyłącznie jego uprawnienie, a nie obowiązek (art. 84 § 1 k.p.k.)”.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.